

WORLD PARROT TRUST

PsittaScene 32:1 Spring/våren 2020
Översättning Maria R. Borgh och Lars Persson

www.parrots.org

sweden@parrots.org

Tryckt på återvunnet papper

INNEHÅLL

- 4) Ett budskap från redaktören
- 5) Kiwa Centre välkomnar grå jako...efter en serie olycksaliga händelser
- 9) Uppdatering från fältet - Frihet: konfiskerade papegojor åter till det fria på Morotai
- 10) Macaw Mountain: Bevarandet av röda aror i Honduras börjar komma igång
- 14) Två sidor: En laboratoriebiolog ger sig ut i fält
- 17) Murphy Green: Cancer hos en ädelpapegoja
- 18) PsittaNytt- Papegojnyheter och uppdateringar – WPT-kontakter
- 20) Papegojor i det fria – Kaktusparakiter

PÅ OMSLAGET

Den gulstjärtade sotkakaduan (*Zanda funerea*) förekommer i sydöstra Australien och på Tasmanien. Dessa fåglar är beroende av eukalyptusträd för häckning.

Antalet fåglar minskar i några områden på grund av habitatförlust men generellt anses de vilda populationerna vara relativt stabila.

Foto © Beth Baisch | Dreamstime.com

ETT BUDSKAP FRÅN REDAKTÖREN

Då vi alla går in i det okända detta år hoppas vi vid World Parrot Trust att du, era familjer och era vänner håller er så friska som möjligt. Vi följer COVID-19-situationen noga medan den utvecklar sig och vi gör allt vi kan för att se till att våra kolleger och fältteam mår bra och kan fortsätta med att hjälpa papegojor i världen.

Många av er undrar också om er fågel är utom fara? Det korta svaret är ja, det verkar som om detta specifika coronavirus inte kan överföras till eller från våra papegojor. Så snälla fortsatt söka tröst hos era befrädrade vänner. Vi kan alla behöva deras kärlek mer nu än någonsin.

Under tiden fortsätter WPTs vitala arbete. Hos vår partner Macaw Mountain Bird Park and Nature Reserve är många nya saker på gång - och 10 år senare frodas de röda arorna. På andra kontinenter har en grupp grå jako nått ett nytt kapitel vid sin ankomst till WPTs Kiwa Centre i Storbritannien, och papegojor som

rehabiliterats från handel har äntligen släppts fria på Morotai i Indonesien. En laboratoriebiolog ger sig ut i fält och en älskad ädelpapegoja överlever en svår sjukdom.

Vi hoppas att alla dessa positiva historier ger ger alla inspirerande balsam för själen.

Ta hand om er,

Desi Milpacher, WPT-redaktör

KIWA CENTRE VÄLKOMNAR GRÅ JAKO ...EFTER EN SERIE OLYCKSALIGA HÄNDELSER

av Desi Milpacher och David Woolcock

DEN 31 JANUARI ANLÄNDE FEMTIO HOTADE GRÅ JAKO (PSITTACUS ERITHACUS) TILL WORLD PARROT TRUSTS KIWA CENTRUM I STORBRIANNIEN EFTER ATT HA KONFISKERATS AV EUROPEISKA MYNDIGHETER. DE ÄR DÄR FÖR ATT FÅ EXPERTOMSORG OCH FLYGTRÄNING ALLT MEDAN MÖJLIGHETERNA FÖR DERAS FRAMTID UTVÄRDERAS.

Det var slutet på en episod som innehållit domstolsförhandlingar, knep från en person med felaktigt anspråk på fåglarna, ageranden från myndigheter samt erfarna transportörer som såg till att fåglarna slutligen kom till det hem de förtjänade.

Fåglarna konfiskerades ursprungligen i Ungern och Bulgarien 2014. Efter legala förfaranden som överlät ägandeskapet till de två regeringarna, tillfrågades WPT om hjälp till omlokalisering av fåglarna.

Fåglarna sändes 2016 temporärt till en privat fransk anläggning där de togs väl om hand. Det var medan fåglarna var i landet som sakerna tog en annan vändning.

Ett anspråk på ägandet gjordes av en enskild person (inte den som stod för anläggningen), och det ledde till att individen till slut arrangerade en icke auktoriserad förflyttning av fåglarna från den privata anläggningen till en zoologisk anläggning i Pont Scorff i norra Frankrike, norr om Lorient, mot CITES och myndigheterna i de involverade ländernas direktiv. Ungerska och bulgariska myndigheter krävde att fåglarna skulle förflyttas till Kiwa Centre (se sidofältet) för att vara i WPTs vård (inte ägarskap).

De franska och engelska myndigheterna stödde även de förflyttningen. WPT skötte sedan planeringen och anlät internationellt godkända och erfarna fågeltransportörer från Storbritannien för att sköta transporten av fåglarna. Den 27 januari gav sig transportteamet av till Frankrike i en skåpbil som packats med 62 transportburar och utrustning för att säkert kunna fånga och hantera fåglarna.

Väl igenom Eurotunneln och över gränsen ankom de till Calais för att där tillbringa natten. Efter ytterligare 675 km nästa dag anlände man till Lorient, nära Pont Scorff Zoo. Tidigt den 29:e hade man ett möte vid Gendarmerie Pont Scorff med ett franskt polisteam, varav alla var poliser vid OFB (Office Francais de la Biodiversity), samt ett team med paramilitära poliser (gendarmer) och en veterinär.

Sedan följde en genomgång om den planerade operationen där transportteamet och veterinärteamet officiellt fick uppdraget att assistera vid det legala beslagtagandet av fåglarna. Efteråt, vid kvart i tio, anlände polismännen och transportlaget till Zoo de Pont Scorff.

Två par poliser placerades vid var och en av utgångarna till Zoo de Pont Scorff medan tre andra gick in och delgav pappren för gripandet. Transportlaget ombads att vara kvar i bilen tills de inkallades av gendarmerna.

De fick vänta i fyra timmar. Den högste myndighetschefen kom till slut ut och förklarade att den enskilde personen och deras advokat hade gjort en juridisk överklagan av WPTs anspråk på fåglarna. Enligt lagen i Frankrike måste denna överklagan till fullo undersökas och på grund av detta kunde inte transportlaget

flytta fåglarna denna dag. Den överklagande personen ifråga framställde också en protest mot transportlagets lämplighet att utföra uppdraget fastän han inte hade sett dem. Efter det att transportlaget uppvisat korrekta IATA-dokument (International Air Transport Association, som också gäller vägtransporter) kunde denna protest snabbt avslås av legala myndigheter.

Transportlaget tvingades till en frustrerande dans, då de inte tilläts komma in på området, fick ta del av anklagelser och förseningar och ständigt undrande vad som skulle hända härnäst. Och vad värre var såg det ut som om fåglarna skulle utsättas för den onödiga stressen av extra hantering på grund av individens handlingar och ifrågasättande.

Senare denna dag ombads WPT göra en längre redogörelse för polismyndigheten, som sedan överlämnades till åklagaren som skulle undersöka bevisen. Inget mer kunde göras förrän nästa dag. Följande dag hade antagonisten och hans advokat flera timmars möte med polismyndigheten där denne åberopade lagligt ägandeskap av fåglarna och inte förrän detta var avklarat kunde åklagaren fatta sitt beslut. Under denna tid kunde transportlaget och veterinären inte göra annat än vänta. Slutligen avgjorde åklagaren i WPTs favör och djurtransportlaget tillsammans med veterinären och polismännen från OFB kunde åka tillbaka till zooanläggningen omkring 16.30.

Poliserna presenterade åklagarens beslut för den överklagande och en mobb av hans supportrar under högljudd dispyt. De hade även kallat in förstärkningar från den paramilitära polismyndigheten, totalt 20 personer, men transportlaget var skakade av händelserna. Individerna vägrade att ge tillgång till fåglarna, men en resolut polis tog fram en imponerande bultsax för att påskynda processen.

Den oregerliga gruppen gav slutligen med sig. Först då kunde det nervösa och utmattade transportlaget fånga och undersöka fåglarna och sedan bära bort dem. Det var definitivt inte en konflikt som WPT eller dess partners förväntat sig: att fåglarna räddats från handel och sedan behöva bli räddade på nytt, allt på grund av brist på insikt om fåglarnas verkliga behov.

WPT och dess partners har stått för fortgående råd och stöd till fåglarna, som alltid har tillhört länderna som konfiskerade dem, inte enskilda individer, zoologiska anläggningar och välgörenhetsorganisationer som gjort sitt bästa för att ge dem stödjande vård. De deltagande organisationerna och regeringarna har alla helt enkelt varit stödjande för att säkra fåglarnas överlevnad och rehabilitering. Förhoppningsvis kommer de en dag i framtiden, under IUCNs riktlinjer om återintroduktion, att kunna återbördas till Afrika där de hör hemma.

.....
Hjärtligt tack går till French CITES Management Authority Team, polismännen vid OFB, polismännen vid Pont Scorf Gendarmerie, Specialist Wildlife Services och Faune Vets.
.....

BILDTEXTER

Motsatt sida och ovan: Till sist – grå jako slår sig till ro i sitt nya hem.

Se VIDEO ONLINE

Se hur papegojorna uppskattar sin nya miljö vid Kiwa Centre! Gå online för att se: www.tinyurl.com/kiwa-greys

---

OM KIWA CENTRE

Kiwa Centre grundades och byggdes av WPT och en generös donator. Det skapades för att kunna erbjuda ett hem för papegojor som räddats från handel och vanskötsel. Regeringar i Europa hade indikerat för WPT att det fanns en brist på infrastruktur då det gällde att hantera plötsliga konfiskeringar, vilket gjorde att vård för dessa fåglar vore svår eller till och med omöjlig. De första fåglarna som sändes till centrumet kom från

en mycket svår vanvårdssituation i Storbritannien (se 'Kiwa: The Story of a Macaw Rescue,' *PsittaScene Autumn/Hösten 2018. Historien om en araräddning*).

WPT kunde förflytta dessa grå jako från Frankrike just eftersom denna anläggning nu existerar för att garantera fåglarna en långtida vård i trygg och berikande omgivning. Centrumet kommer att fortsätta fullfölja sin mission att erbjuda ett hem för framtida räddade fåglar på begäran av CITES och olika myndigheter och regeringar.

UPPDATERING FRÅN FÄLTET - FRIHET: KONFISKERADE PAPEGOJOR ÅTER TILL DET FRIA PÅ MOROTAI

Av Mehd Halaouate, Programansvarig för WPT i Indonesien

Att bekämpa handeln med vilda djur i Indonesien är ett pågående och komplext arbete, något som WPT långsiktigt åtagit sig.

Vår stab inom landet har arbetat med North Maluku "skogskontor och räddningscentrum" under några år nu och försökt minska effekterna på handel med papegojor i regionen. Vi är på det hela taget hoppfulla över att kunna hjälpa flera av dessa drabbade fåglar, eftersom vi erbjudit träning i papegojskötsel för de personer som gör konfiskeringar, och lärt dem om skillnaderna mellan olika underarter så att fåglar som återhämtat sig kan frisläppas på rätt öar. Vi har lärt dem känna igen sjuka fåglar och hur man ger dem behandling. Vi har även erbjudit finansiering för hjälp med daglig omvårdnad av fåglar i många konfiskeringsfall.

49 tjatterlorier (*Lorius garrulus*), 15 vittofskakaduor (*Cacatua alba*), 11 ädelpapegojor (*Eclectus roratus*) och 10 violethalsade lorier (*Eos squamata*) togs om hand av myndighetspersoner i september 2019. En månad senare, efter att vi besökt centrumet där fåglarna hölls och hållit diskussioner med chefen för skogsväsendet så beslöt vi att större inhägnader behövdes och dessutom fler av dem. Burarna designades till slut så att de kunde nedmonteras och återanvändas vid olika platser där fåglarna slutgiltigt skulle frisläppas. Det var viktigt att separera nyanlända fåglar från de som återhämtat sig, och olika underarter från varandra, så att de kunde observeras och undersökas för sjukdomar.

Efter att de nödvändiga hälsokontrollerna var avklarade var vi lättade över upptäckten att 30 av tjatterlorierna (*ssp. morotaianus*) och sex av ädelpapegojorna (*ssp. vosmaeri*) var klara för frisläppning i det fria på ön Morotai i norra Moluckerna. World Parrot Trust arbetade nära med lokala myndigheter för att planera händelsen vilken gick av stapeln den 4 februari 2020.

En plan utvecklades för att övervaka den delen av skog där fåglarna släpptes, i ett försök att avskräcka illegal fångst. Vid frisläppningen var bybor och dignitärer från området på plats för att uppmuntra och stödja skyddet av papegojor och andra vilda djur som finns på ön. Återstående fåglar från konfiskeringen fortsätter att må allt bättre och det finns ett hopp om att de snart kommer att frisläppas i passande områden.

BILDTEXT

Tjatterlorier och ädelpapegojor flyger mot friheten. © BKSDA Ternate

---

MACAW MOUNTAIN: BEVARANDET AV RÖDA AROR I HONDURAS BÖRJAR KOMMA IGÅNG

av Lloyd Davidson - Managing Director, Macaw Mountain; President, PRO-ALAS

Det har gått åtskilliga år sedan vi bidrog med en artikel till *PsittaScene* om frisläppningen av den röda aran (*Ara macao*) i Copán Ruinas, Honduras (Se *Sacred Valley of the Macaws, PsittaScene vinternumret 2015*). Det som följer beskriver förändringar som har skett inom programmet och hur framtida åtgärder kommer att se ut.

Det är en stor fördel för oss att frisläppningarna sker på en fantastisk och viktig plats med spektakulära Mayaruiner och dessutom att platsen är utnämnd som World Heritage Site (världsarv). Den är fylld med araglyfer, fantastiska araskulpturer, en grundare vid namn K'inich Yax K'uk' Mo' (praktfull Quetzal-ara, starkt färgad fågel), och platsen besöks av fler än 80 000 honduraner varje år. Det är vårt "marknadskontor" och under de senaste 10 åren har det lyckats popularisera programmet över hela landet i och med att besökare på platsen återvänder hem med sina berättelser och foton - både det lokala och det nationella genomslaget har varit slående.

Vi har nu haft sex frisläppningar i Copán-dalen och med ett ökande antal av årliga lyckade häckningar överstiger nu antalet röda aror som flyger fritt 70 individer.

Den röda aran är Honduras nationalfågel, men de personliga mötena med den livliga och ljudliga flocken vid den arkeologiska platsen har gjort bilden av dessa fåglar allt mera populär över hela landet, och den förekommer i annonser, muralmålningar, turistpamfletter och på många andra ställen.

Arorna är nu integrerade i samhället där och deras närvaro har haft en betydande påverkan. Den heliga dalen om 870 km² med röda aror är nu proklamerad som skyddat område för fåglarna inom fyra kommuner och staden har skapat en "Guacamaya-fest" vilken årligen ökar i storlek och entusiasm.

Från en pessimistisk start för 10 år sedan då lokalbefolkningen ansåg det osannolikt att fåglarna kunde överleva här i frihet så har arorna blivit hyllade och allt mer inflytelserika medlemmar i samhället.

För nästan sex år sedan började ett andra återintroduktionsförsök med aror på en privat ö utanför norra kusten. Copán-frisläppningarna var framgångsrika nog för att vi skulle tro att vi utvecklat en modell som kunde fungera även på andra ställen. Vi var vid denna tidpunkt bekymrade över att den vilda arapopulationen i avlägsna honduranska Moskitia var under allvarligt hot genom fångst, habitatförstörelse och utvidgning av jordbruksområden. Vid ett besök för att bedöma situationen för den på ön levande populationen med gulnackade amazonpapegojor insåg WPTs Jamie Gilardi att "detta kunde vara den säkraste platsen i Centralamerika."

Vi hade diskuterat behovet av en reservpopulation av röda aror som försäkras mot den fortgående förlusten av vilda fåglar. Med ägaren av öns fulla stöd och samarbete blev det en realitet. Efter sju frisläppningar under sex år finns det nu mer än 70 aror som flyger fritt på ön, bygger bon och producerar ungar för framtiden.

FÖRÄNDRINGAR I INRIKTNING

De märkbara framgångarna med arafrisläppningarna på Copán och Bay Islands har lett till ett ökande intresse för liknande ansträngningar på andra ställen i landet. Det har i sin tur lett till att vi börjat tänka i en mera utåtriktad riktning vilket innebär ett ökat behov av samarbete med regering, politik och insatser om stöd liksom extern finansiering. Det var lyckosamt att vi kunde skapa kontakter med olika ministrar i viktiga departement som hade erfarenhet av arorna i Copán och som såg positivt på våra ansträngningar.

Detta ledde till två möten med President Juan Orlando Hernandez som i åtskilliga år nu har en grupp med 10 röda aror som flyger fritt runt om hans egendom. Han är entusiastisk om arornas potential som ett miljömässigt verktyg och deras roll i att förändra spelplanen och har märkt ut sex områden som han hoppas ska kunna bli områden där aror frisläpps. Han hoppas vi kan etablera "The Route of the Guacamayas" över den norra delen av landet, och förbinda naturområden i ett bevarandeprojekt med uppenbar nytta för landets turistsektor.

Eftersom Macaw Mountain är en privatsektorsaktör finns begränsningar i möjligheterna till extern finansiering och internationellt samarbete och vi har därför registrerat en NGO, "PRO-ALAS" ("*PRO-WINGS på spanska*") för att leda projekt utanför Copán och i framtiden kanske i närliggande länder. Dess mission kommer att definieras av fyra R – "Rescue, Rehabilitation, Reproduction, and Release" (räddning, rehabilitering, reproduktion och frisläppning) där utbildning kommer att utgöra en viktig komponent.

Denna NGO kommer att interagera med regeringen i planering- och tillåtelsefrågor och kommer att kunna acceptera finansiell hjälp från regeringen och från utomlands källor.

Skulle Honduras aktivt delta i projekten med PRO-ALAS såsom de avser, skulle det vara första gången.

Normalt ger regeringar helt enkelt ett ja eller nej till projekt och gör endast observationer medan organisationen (NGO) gör allt det tunga arbetet. I ett annat unikt steg har den honduranska armén formerat en miljöbrigad (C-9) för att aktivt ingripa i fall som rör habitatförstörelse och illegal djurhandel. Vi hoppas de kan arbeta effektivt, eftersom de allena kan utöva auktoritet i Moskitia-regionen som fortfarande är en laglös zon men kritiskt viktig för dess vilda populationer av både röda aror och större soldataror.

PRO-ALAS kommer att nyttja de redan etablerade resurserna, erfarenheten och ackumulerad expertis vid Macaw Mountain, i aspekter som rör såväl återintroduktion såsom praktisk rehabilitering och flygträning. Medan initiala allmänna ansträngningar kommer att fokusera på röda aror så kommer vi att fortsätta att arbeta med och frisläppa ett brett register av centralamerikanska papegojor, tukaner och rovfåglar.

För att signifikant expandera frisläppningsprogrammet runt om i Honduras och eventuellt till andra delar av Centralamerika måste vi i stor omfattning öka antalet aror. Vår erfarenhet har varit den att donationer samt konfiskeringar av vilda djur som görs av myndigheter endast ger ett utbyte på omkring 30 – 40 % flygkapabla aror. Med tur kan ytterligare 20 % kanske bli häckande par, men resten behöver vårdas under lång tid.

För att uppmuntra häckning har vi än så länge förlitat oss på en kombination av holkar monterade på träd i dalen och ett ökande antal häckande par i "lägenheter" byggda på de större voljärerna vid Macaw Mountain. För fem år sedan kläcktes tio röda araungar per år, men detta har stadigt ökat till 32 under 2019. Om än detta är positivt är det inte tillräckligt för aktiva återintroduktionsprogram över hela landet. Vi har två alternativ att arbeta med; för det första att etablera ett uppfödningssentrum i fågelparken med kuvöser, värmeskåp och tränad personal för att maximera antalet fåglar från våra 12 – 15 par i voljärerna och för det andra en samarbetsöverenskommelse vi har med "Experiencias Xcaret", ett sofistikerat turisminriktat projekt i Mexikos Yucatan, där det finns världens mest produktiva häckningsprogram av röd ara (*Ara macao cyanoptera*). De önskar att öka sitt frisläppningsprogram på ett ansvarigt sätt och vi har en historia av framgångsrika frisläppningar som kan hjälpa. Mexiko förbjuder för närvarande export av röda aror men ärendet har diskuterats av de mexikanska och honduranska presidenterna och ett positivt utslag tycks vara långsiktigt möjligt. Ett sådant internationellt samarbete för att återetablera en ikonisk art i passande delar av deras tidigare habitat skulle utgöra ett regionalt prejudikat. Vårt program kunde därmed snabbt accelerera med denna stora inmatning av hälsokontrollerade, mikrochippade och till ett hundra procent flygkunniga aror.

De senaste åren har medfört betydande förändringar i programmen och möjligheterna vid Macaw Mountain. Från början hoppades vi bara skapa en chans för Honduras aror att öka i antal och deras möjligheter till överlevnad. Fastän mayafolket visste att fåglarna var speciella så underskattade vi vilken påverkan dessa ståtliga skrikande fåglar kan ha på de som de passerar. Normalt slutar all aktivitet och alla står och tittar upp mot himlen tills de passerat och alla har ett minne med sig. Det tycks nu som om initiativet har tillfallit arorna och vi kämpar för att komma ikapp med de möjligheter som de skapar.

I Copán Ruinas har de fångat samhället och skapat sin egen "Sacred Valley", som nu har sin egen festival och har ökat både stadens turism och fågelparkens rykte. I Honduras söker man nu efter deras närvaro över hela landet, de har blivit en ikon och utgör ett kraftfullt verktyg för bevarande; de har ministrars och presidenters uppmärksamhet och det tycks som de avser att sprida detta både över hela landet och utanför landet. Macaw Mountain, med hjälp av PRO-ALAS, försöker hålla takten!

Lär dig mer hur du kan stödja de röda arorna vid Macaw Mountain genom att besöka deras hemsida:

www.macawmountain.org

BILDTEXTER

Ovan: Ett vilt par sitter i en konstgjord holk.

Nederst till vänster: En unge genomgår viktkontroll som en del i sitt hälsoprogram.

Överst till höger: Ett par inspekterar ett naturligt hålrum.

Nederst till höger: Aror flyger fritt bland ruinerna.

Alla foton © PRO-ALAS

TVÅ SIDOR: EN LABORATORIEBIOLOG GER SIG UT I FÄLT

av Carlos I. Campos

“Hett och fuktigt. Jag kan hantera det” fortsatte jag intala mig då mitt flyg närmade sig sin destination, staden Tapachula i Chiapas, Mexiko. När vi landade började jag mentalt förbereda mig för fem veckor i den centralamerikanska sommaren.

Fram till nu hade jag aldrig gjort verkligt fältarbete. All min tidigare erfarenhet var laboratoriebaserad. Ändå var jag nu här för att ta del av en av de mest spännande och givande händelserna i min karriär som bevarandebiolog.

Min bakgrund i bevarandebiologi kom från den forskningserfarenhet jag fick då jag var universitetsstuderande vid New Mexico State University och arbetade i Dr. Tim Wrights laboratorium. I två år studerade jag utbredningen av populationsdifferentiering och den genetiska variationen hos den akut hotade blåstrupiga aran (*Ara glaucogularis*) i Bolivia, ett projekt som stöddes av World Parrot Trust.

Detta var min första forskningserfarenhet och min första erfarenhet av bevarande av djur. Det visade sig bli ett avgörande steg för min karriär och nu har jag som mål att genomföra en doktorandutbildning i bevarandegenetik. Under hela mitt studieprojekt utförde jag inget annat än laboriearbete. Jag tillbringade mina dagar i en luftkonditionerad byggnad som utförde extraktioner av DNA från blodprover som tagits från fågelungar för att förstå hur genetiskt olika populationen var och hur den var strukturerad.

Jag uppskattade ordningen och ensamheten i laboriearbetet men fick också erfara en andel bakslag. Under min första termin då jag arbetade med detta projekt fick vi uppleva en del problem med brist på data om platsuppgifter, insamlingsdatum och prover som inte kunde användas eftersom vi inte framgångsrikt kunde isolera och kopiera DNA-området vi behövde för analys. Jag lärde mig vikten av insamling och handhavande av prover i fält genom dessa problem i laboriet.

Jag förstod emellertid också att detta inte alltid var så lätt som det kunde verka.

Förutom databehandlingsproblem hade jag även problem med statistiken vilket är vanligt när man jobbar med populationsgenetik hos hotade arter. Hotade arter finns ofta i små, fragmenterade populationer som lider av negativ inverkan av inavel på grund av bristen på genetisk diversitet i populationen. Prover insamlas ofta icke-slumpvis från de fåtal bon som fortfarande kan hittas. Dessa omständigheter, saker som vi ofta försöker att bättre förstå i forskningen, motsäger ofta antagandena om data som många statistiska mjukvaruprogram gör innan man gör en analys. Även med bakslagen som jag ofta fick, kunde jag avsluta min grundläggande forskning och avsluta min avhandling i tid för att få ut min examen.

Jag förälskade mig i laborie- och bevarandearbet under de två år som jag arbetade med det blåstrupiga araprojektet och jag ville fortsätta mitt arbete rörande bevarande. Efter examen fick jag en chans att få erfarenhet av fältarbete under sommaren. Det var en annan sida av bevarandearbetet som jag var passionerad av och jag antog direkt erbjudandet. Jag var nervöst uppspelt över min första fälterfarenhet.

Mitt arbete var att assistera Molly Dupin, en mastersexamenstudent från vårt laboratorium, med att göra räkningar av bon och vokala inspelningar av den hotade gulnackade amazonpapegojan över hela dess utbredningsområde i Centralamerika, med stöd av World Parrot Trust. Vi planerade att undersöka speciellt viktiga platser där de gulnackade setts runt Tapachula, utefter Stilla Havsslutningarna i Guatemala och på den karibiska ön Roatan, Honduras. Jag var spänd över utmaningen och över att ha blivit involverad direkt i en bevarandefältinsats.

Den första veckan vi tillbringade i Mexiko var jag emellertid övertygad om att vi aldrig skulle se en gulnackad amazon. Vi såg inte en fågel på de platser runt Tapachula som vi märkt ut för att besöka.

Även efter att ha kört längs varje sidoväg så kunde vi finna och sett åtskilliga passande habitat varken såg eller hörde vi några fåglar. Det var inte förrän vi besökte det lilla samhället Aztlán som vi såg våra första gulnackades viloplatser.

Det var då saker och ting började kännas verkliga för mig. Här var jag, långt ifrån laboratoriet i ett främmande land, och observerade en hotad papegojart själv. Jag kände det ansvar jag hade med att insamla korrekt data eftersom jag mindes mitt kämpande med databrister. Jag kunde emellertid inte annat än att känna en överväldigande glädje över att bara vara här. I detta ögonblick glömde jag hettan och fuktigheten som omgav mig och hur utmattad jag var av brist på sömn natten innan. Allt jag kunde fokusera på var den glädje jag kände.

Jag behöll denna glädje under hela resan. Vid andra tillfällen använde jag den för att minska den sorg jag kände under de dagar vi inte fick se några papegojor. Vi talade med en bybo som bodde i ett reservat i Guatemala och han berättade för oss att han inte hade sett några gulnackade inom det området under flera år och att han kommer ihåg när alla deras habitat omvandlades till jordbruk.

Han berättade för oss om den sorg han kände för sina barn som aldrig skulle kunna se dessa papegojor som han en gång gjort. För mig var detta den tuffaste delen i övergången från mitt laboratorium till fältet. Det var inte hettan, fukten, säkerheten eller tempot.

Den svåraste delen var att se den sorgliga verkligheten om varför vi måste implementera bevarandeaktioner.

Det fanns åtskilliga tillfällen då vi kunde njuta av unika och minnesvärda erfarenheter, men vi fick också ta del av den sorgliga verkligheten av artbevarande och bevittnade personligen statusen hos en hotad population samtidigt som vi hoppades varje dag att finna en stor och frisk population i ett skyddat område.

Det var inte förrän jag personligen bevittnade vad bevarandearbete i fält verkligen är som jag utvecklade en än djupare kärlek till bevarande. Jag knöt an ännu mer till mitt arbete i laboratoriet eftersom jag kunde se hur mitt arbete kunde påverka arter i det fria. Jag tycker det är spännande då jag rör mig framåt i min bevarandekarriär. Jag hoppas kunna påverka både i fält och i laboratoriet.

Förhoppningsvis kan jag fortsätta att få ökad erfarenhet i fält och använda den för att motivera arbetet jag gör i laboratoriet då jag fortsätter min väg framåt.

OM FÖRFATTAREN, CARLOS I. CAMPOS

Carlos Campos är en forskare som finansieras av World Parrot Trust i Dr. Tim Wrights laboratorium vid New Mexico State University. För närvarande arbetar han med den genetiska diversiteten och populationsstrukturen hos den akut hotade blåstrupiga aran i Bolivia och den starkt hotade tjocknäbbade parakiten i Mexiko.

MURPHY GREEN: CANCER HOS EN ÄDELPAPEGOJA

Av Carol Frank

27 december 2018 märkte jag en signifikant förändring i beteendet hos min älskade 25-årige ädelpapegoja som jag hade haft sedan han var sex veckor gammal. I egenskap av grundaren av fågelbursföretaget Avian Adventure tog jag med Murphy till mässor, föredrag, och han var till och med på Operah med mig. Att känna Murphy är att älska Murphy.

Murphy ville inte äta, vilket är mycket olikt honom, och han insisterade på att vara på min axel. Så fort jag satt honom där kräcktes han på mig - något han aldrig gjort i hela sitt liv. Jag visste omedelbart att han var allvarligt sjuk, så vi skyndade med honom till Colorado State University (CSU) i Fort Colling för att träffa hans fågelveterinär, Dr Matt Johnston.

Vad som sedan följde var två långa och brutala dagar av provtagningar för att ta reda på vad som var fel. Under en biopsy blödde han nästan till döds och när de tog honom till intensivvårdsavdelningen den natten kunde han knappt hålla upp huvudet eller stå, och jag tog för givet att jag tog farväl av honom för alltid när jag lämnade sjukhuset. Det finns inte ord att beskriva glädjen när jag kom dit nästa morgon och han fortfarande var vid liv.

CSU informerade mig om att han hade en inoperabel tumör i magen och att prognosen var dålig.

Efter rekommendation av Dr Irene Pepperberg, PhD, och Dr Greg Burkett, flög jag med Murphy till Dr Scott Echols i Salt Lake City för en andra åsikt. Dr Echols bekräftade med hjälp av en datortomografi att Murphys tumör var stor som ett kycklingägg och troligtvis testikulär. Han rekommenderade att vi provade en serie injektioner av Lupron och ett Deslorelinimplantat (hormonbehandlingar) för att försöka minska tumören i storlek. Detta minskade inte tumören, men den slutade åtminstone växa.

Istället för att ge upp på Murphy startade veterinärteamet vid CSU en behandling av strålningsterapi, med hjälp av en Precision X-Ray Small Animal Irradiator, en precisionsstrålapparat som kunde riktas på tumören utan att stråla andra vitala vävnader. Användandet av den här typen av strålningsterapi hade bara riktats in på större patienter tidigare, men nyligen utvecklingar har inneburit att även tumörer hos små fåglar har kunnat bestrålats.

Murphy var tvungen att sövas tre gånger i veckan under två veckor för att få behandlingarna, och han skötte de upprepade sövningarna och behandlingarna som ett proffs. Hans tumör visade på synbar förbättring på bild inom veckor av behandlingen, och vid hans uppföljningsbesök tre månader senare kunde CSU-teamet nöjt berätta att hans tumör minskat till icke synbar storlek.

Murphy var den tursamma mottagaren av den allra senaste toppmoderna diagnostik och behandling som nu finns tillgänglig för att behandla fåglar med cancer. Ett år efter diagnosen är Murphy kliniskt frisk och tillbaka till sitt glada hälsosamma själv. Jag är otroligt tacksam till både Dr Echols och den duktiga personalen vid CSU för att de räddade hans liv och har förhoppningsvis gett oss ytterligare 20-30 år tillsammans.

SIDOPANEL

Murphy är en 25-årig ädelpapegojhane som kom in under remiss för att undersöka en tumör i kroppshålan och bedöma om kirurgi eller andra behandlingsalternativ. Initiala kliniska tecken inkluderade plötsliga kräkningar. Det hade redan gjorts biopsy på massan och bekräftats som en elakartad cancer. En kontrastdatortomografi gjordes vid Parrish Creek Veterinary Clinic i Centerville, Utah, av Dr Scott Echols

med personal. Som synes på röntgenbilden tagen från sidan tog Murphys tumör upp större delen av bakre halvan av kroppshålan. Falsk blå färg lades till för att tydligare visa tumören. På grund av placeringen och blodförsörjningen var massan troligtvis testikulär i grunden. Tumören bedömdes vara inoperabel och under Dr Matt Johnstons omsorg vid Colorado State University Veterinary Teaching Hospital i Fort Collins, Colorado, gick man vidare med riktad strålningsterapi. Ett år senare är Murphy kliniskt normal. Murphys fall demonstrerar en rad teknologier nu tillgängliga som användes till att diagnosticera och behandla hans cancer. Dessa och andra avancerade diagnostiker och behandlingar finns tillgängliga och använda ofta inom fågelsjukvård idag.

M. Scott Echols, DVM
Diplomate ABVP - Avian Practice
The Medical Center for Birds

PSITTANYTT

TRIBUTE TILL JANET MARSH

Det är med stor sorg som vi rapporterar Janet Marshs nyliga bortgång, ägare av Animal Genetics (UK) baseras i St Austell, Storbritannien. Janet var god vän till både World Parrot Trust och Paradise Park. Under sin livstid arbetade Janet otröttligt för att förbättra välfärden för många husdjurspapegojor, och tog dem ofta hem för rehabilitering innan hon hittade kärleksfulla hem åt dem. Det måste dock sägas att Janet ofta behöll de mest vanvårdade fåglarna själv, för att säkerställa att de fick bara den bästa vården resten av deras liv. En av fåglarna som Janet räddade från riktigt fruktansvärda förhållanden gick vidare till att bli en av hörnstenarna av ett uppfödningssystem för en kritiskt hotad kakadueart, och fick över 25 ungar!

World Parrot Trust drog stor nytta av Janet's vänlighet och generositet. När vi behövde sjukdomstesta tvåhundra räddade aror klev Janet in och erbjöd sig att göra testerna till ett starkt reducerat pris, vilket sparade organisationen tusentals pund. Hon gjorde detsamma när en samling konfiskerade grå jako behövde testas. Hon var verkligen unik och en ledstjärna av omtanke och vänlighet. Janet's dotter Danielle har nu tagit över driften av företaget och våra tankar är med henne och Janet's partner John i denna sorgesamma tid.

WESTERN AUSTRALIAs VILDLIVS- OCH HABITATÅTERHÄMTNING EFTER SKOGSBRÄNDERNA GES PRIORITERAT STÖD

Den kritiskt hotade västliga markpapegojan (*Pezoporus flaviventris*) får ett viktigt stöd från den australiska federala regeringen - dess återhämtning har bedömts vara en prioritet i ett initialt vildlivs- och habitatåterhämtningspaket. Detta kommer efter att en rad farliga skogsbränder jämnade många delar av Western Australia med marken, och dödade och riskerade livet på hundratusentals djur. Hotet mot dessa papegojor är allvarligt: det finns färre än 150 individer i det vilda.

Läs mer: www.tinyurl.com/r2gecxn

IKONISK WHEATBELTSBO SKA FÅ HJÄLP ATT HITTA HEM FÖR LIVET

Kortnäbbade och rödstjärtar sotkakaduor (*Zanda latirostris* respektive *Calyptorhynchus banksii*) ska få hjälp av bönder att hitta framtida hem i regionen. Dessa fåglar hittas i stora delar av Wheatbeltregionen, lantbruksregionen inne i landet, i Western Australia, och de är beroende av trädhålor för att föda upp sina ungar. Deras specialiserade behov dikterar att de använder sig av hålor av specifik storlek i eukalyptusträd som är mer än 100 år gamla.

Dessa hålor blir svårare och svårare för dem att hitta, tack vare år av skövling och en nedgång i områdets kvarvarande skog. I ett försök att hjälpa dem har Wheatbelt Natural Resource Management (NRM), med

stöd från National Landcare Program, arbetat med bönder över hela regionen för att uppmuntra fågelrapportering och hållrum i området, samt att installera artificiella bohålor.

Läs mer: www.tinyurl.com/w6x5kp6

13:E ÅRLIGA PAPEGOJÄLSKARKRYSSNINGEN - PARROT LOVERS CRUISE

25 oktober - 1 november 2020: Södra Karibien

Vad kan *du* komma att se? Det kanske är vilda papegojor som svävar och leker fritt i skyarna. Det kanske är en fantastisk solnedgång, som du delar med de du älskar. Det kanske är klarblå vatten, fyllt av vattenliv vars like du aldrig ens kunnat tänka dig. Och du kanske ser allt detta tillsammans med nya vänner som är lika galna om papegojor som du! Missa det inte - **kontakta Carol Cipriano för att boka din hytt idag.**

carolstraveltime@gmail.com

1-510-200-5665 (USA)

PSITTASCENE 2019 INDEX

31.1 Våren

- Involvering av lokalbefolkning i bevarandeåtgärder: *Att arbeta med den akut hotade blåstrupiga aran i Bolivia*
- Papegojors diversitet: *Ett brett och fascinerande spektrum*
- Undersökning av handeln med vilda fåglar i Peru
- Papegojor i det fria: *Större gulstofskakaduor*

31.2 Sommaren

- 14 år med EUs handelsförbud: *Miljoner fåglar flyger fritt*
- Konfiskering är det första steget: *Att återbörda fångade papegojor till det fria i Indonesien*
- Att se vilda papegojor: *Personlig vandring i Tambopata*
- Rödpannade aror: *Samarbete för att rädda dem från utrotning*
- Papegojor i det fria - *Hoffmannparakit*

31.3 Hösten

- Att stoppa handeln med vilda papegojor: *Ett decennium med WPTs FlyFree-program*
- Firande av 30 år: *Höjdpunkter från tre decennier med räddande av papegojor*
- Chicas krångliga väg till överlevnad: *Macaw Recovery Network, Costa Rica*
- Dvärgpapegojor i Afrikas skogsland: *Mopane Fältrapport*
- Papegojor i det fria: *Hjälmkakaduan*

31.4 Vintern

- Sierra Leones västliga jakos: *Forskning stödd av WPT*
- Orangepannad parakit: *Nya Zeelands bevingade juvel*
- WPT Afrikas bevarandeprogram 2019: *Sammanfattning*
- Sidor om sällskapsfåglar *Varför träna en papegoja?*
- Paradise Park UK *Där fåglar inspirerar*
- Mshindi överlevaren *Räddade jako som trivs i det fria och sänder ett budskap om hopp*
- Papegojor i det fria *Rosenhuvad dvärgpapegoja*

PAPEGOJOR I DET FRIA

Kaktusparakit (Eupsittula cactorum)

Ett par kaktusparakiter livnär sig på kaktus i nordöstra Brasiliens buskskog. Dessa medelstora papegojor kan ses i par eller flockar om upp till 20 fåglar utom häckningssäsongen och ännu fler då det finns tillgänglig föda. De livnär sig på kaktus och deras blommor samt fröer, frukter, bär, nötter och knoppar.

Photo © Hecke71 via AdobeStock

FÅ TILLGÅNG TILL TIDIGARE UPPLAGOR ONLINE PÅ: [PSITTASCENE.ORG](https://psittascene.org)

(Engelska, holländska, tyska, italienska, portugisiska, spanska och svenska)
